Гей, дзвонять дзвони, дзвонять. Рим шаліє,
В оргію сплітаються спіжеві звуки;
Летить псалом, росте, то знов німіє —
Понад дахи, склепіння, вежі, луки…

В'ється товпа*, немов хребет гадюки,
В її очах огонь екстазу тліє,
Товпа* пливе, хвилює, зносить руки,
А понад нею шум надземний віє…

Гей, Риме, Риме! Голос твоїх дзвонів,
Що так насильно поза хмари лине,
Коби не гинув в безвістях дороги —

Міг би забрати в'язку тихих стонів
І жменю смутків з нашої долини
Та жбурнути їх божествам під ноги…